

# akti+



## Závod pro tvrdáky

V Krkonoších se uskutečnil již šestý ročník otevřeného přeboru velitele Pozemních sil AČR v zimním přírodním víceboji Krkonmen 2016



V Krkonoších se uskutečnil již šestý ročník otevřeného přeboru velitele Pozemních sil AČR v zimním přírodním víceboji Krkonmen 2016

# Závod pro tvrdáky

**Přesun terémem podle mapy, sjezdové a běžecké lyžování, horolezectví, přežití v extrémních podmínkách a mnohé další disciplíny tzv. „outdoor“ sportů. Takový byl Krkonmen 2016, otevřený přebor velitele Pozemních sil AČR v zimním přírodním víceboji, který se konal na Brádrlových boudách v Krkonoších. Na jeho start se v letošním roce postavilo 18 tříčlenných družstev.**

Závod je čtyřdenní a rozdělený do tří etap. První den se běžel rychlostní vytrvalostní závod a noční orientační běh, jehož součástí bylo i přežití ve volné přírodě. Následující den odstartovala dvou denní etapa, během které závodníci museli zvládnout 50 kilometrů ideální trasou s celkovým převýšením 4 000 metrů a projít řadou náročných úkolů. Závěrečná etapa byla zaměřena na běžecké a sjezdové lyžování.

## Simuluje nasazení hlídky v horách

„Závod simuluje činnost vojenské hlídky v neznámém zimním horském terénu. Na základě toho je zvolena trasa a jednotlivé disciplíny, které vyžadují vysokou úroveň individuálních schopností a dovedností, stejně jako týmovou spolupráci,“ vysvětluje sportovní ředitel závodu kapitán Eduard Zíka. „Trať ani obsah disciplín nejsou účastníkům předem známy. Trasu si mapují družstva sama podle souřadnic, které obdrží na kontrolních stanovištích. Proto může být rozdíl v ušlé vzdálenosti mezi družstvy i několik desítek kilometrů.“

## Co nemáš, nepotřebuješ

Během prvních tří dnů jsou závodníci odkázáni sami na sebe. „Nesmí používat GPS navigační prostředky, mobilní telefony či přijmout cizí pomoc. Nesmí“





si koupit jídlo, pití, ani se jít zahřát do tepla," vyjmenovává kapitán Zíka základní pravidla soutěže. „Všichni závodníci mají předepsanou povinnou výbavu. Ta zahrnuje horolezecké vybavení, skialpinistickou výzbroj, včetně lavinového setu, buzolu, prostředky a stravu pro nouzové přežití a přespaní ve volné přírodě. Nepovinná výbava je na zvážení každého z účastníků. Veškerý materiál, který mají ale na startu, musí donést i do cíle.“

### Je to v hlavě

Krkonmen je závod pro opravdové tvrdáky, kterého se mohou zúčastnit jen fyzicky a psychicky zdatní jedinci. Do cíle každého ročníku dorazí polovina družstev a všichni jsou v tomto případě vítězové. „Je to hodně náročné. Člověk si tady sáhne na dno, bojuje s náročným terénem, počasím a hlavně s tím, že strádá. Minulý rok jsme si říkali, že už to stačilo, ale nakonec jsme tu výzvu přijali znovu,“ říká nadporučík Viktor Novotný, který se se svým týmem v minulém i letošním roce umístil na stupních vítězů. Jeho slova potvrzují i ostatní účastníci a rozhodčí. Společně pak doplňují, že všechno je to v hlavě.

První příčku již šestého ročníku Krkonmenu vybojovalo družstvo 43. výsadkového praporu Chrudim (nadrotmistr Richard Dvořák, četař Ondřej Pajer, četař Zdeněk Černý). Druhé místo obsadilo družstvo 7. mechanizované brigády (nadporučík Viktor Novotný, četař Ivo Vrba, svobodník Tomáš Matušík). Na třetím místě skončila Horská služba Krkonoše (Radoslav Groh, Michal Uriga, Martin Holas).

**Text: kpt. Jana Sedláčková,  
foto: autorka a Eduard Zíka**



Centrum vojenské kynologie Chotyně cvičí nasazení vojenských psů do akce formou slanění z vrtulníků

# Nebeští psi



**Využití psů v armádě je staré jako lidstvo samo. Babylonský vládce Chamurabi již téměř dva tisíce let před naším letopočtem velel válečníkům doprovázeným psy, kteří vzbuzovali mezi nepřáteli děs a paniku. Sumerové a Asyřané byly pověstní mohutnými dogami, které s nimi šly do boje. V první a druhé světové válce se v jednotlivých armádách prakticky na všech frontách dali služební psy počítat na desetitisíce.**

V naší armádě se v posledních dvou desetiletích zaměření výcviku podstatně rozšířilo. Kromě standardních strážních byli psy cvičeni na vyhledávání zbraní, munice, výbušnin a drog. Po roce 2000 přišli někteří vojáci s myšlenkou na výcvik psů zaměřených na nasazení proti teroristům. Podařilo se shromáždit několik vojáků, z nichž někteří měli za sebou výsadkový výcvik, a navíc uměli pracovat se psy. Když bylo v roce 2007 rozhodnuto o nasazení speciální jednotky Vojenské policie SOG v afghánském Helmandu, odlétali s touto jednotkou i psi z Centra vojenské kynologie Chotyně. V každém ze tří kontingentů SOG nasazených od dubna 2007 do října 2008 působili dva psovodi se čtyřmi psy. Také na podporu našeho provinčního rekonstrukčního týmu v Lógaru byly v následujících letech vyslány speciálně vycvičení psi s psovody.

## Šestičlenná skupina

V současné době má Centrum vojenské kynologie Chotyně k dispozici šest psovodů procházejících pravidelně výcvikem k nasazování psů do akce z vrtulníku. A to buď seskokem z visu, anebo formou slanění i se psím svěřencem. I to je něco ne zcela standardního. Jsou za tím stovky hodin tvrdého výcviku.

„Ze všeho nejdříve zkusíme postroj. To bychom věděli, že psa neomezuje. Pak se zaměřujeme na takové ty základní visy. Upneme psa do postroje a přes nějakou kladku ho jen tak na zemi zvedáme. Zvyká si tak na pro něj nepřírozenou polohu. Výcvik pokračuje dál přes trenažér až na vrtulník. Výhodou je, že návyky na vrtulník u nás mají všichni psi. Počítá se totiž mimo jiné i s jejich vzdušnou přepravou,“ vysvětluje psovod rotmistr Marek Zugar. „Zaměřujeme se především na slanění z vrtulníků. Zkusíme ale slaňovat i ze skály. To je ale o něco komplikovanější, do volného prostoru se přece jen slaňuje snadněji. Při slanění z vrtulníku vás nic neomezuje, nemusíte si na nic dávat pozor. Na skále jsou přece jen nejrůznější překážky, přes které je potřeba psa v postroji dostat. Uvažovalo se i o výcviku na trenažeru Jakub, problém je ale dostat se nahoru se psem, vedou tam jen žebříky. Cvičíme na výsadkovém trenažeru, v tomto případě se dostaneme nahoru po schodech.“

Výcvik na vrtulnících je standardně dán výsadkovým předpisem. Minimálně jednou za tři měsíce musí být pozemní příprava na trenažeru a jednou za půl roku slanění z vrtulníku. Ve skutečnosti se ale provádí mnohem častěji. Jediným limitem v tomto směru jsou volné kapacity letových prostředků.

## Vojáci si zvykají na psy

Při výcviku psů na samotnou akci se vychází z běžných standardních operačních postupů. Zařazení psovoda do týmu má ale samozřejmě svá specifika. Důležité je, aby se všichni sebrali, aby věděli, že tam mají psa. Občas může přece jen překážet. Obzvláště

pokud někdo v týmu není zvyklý na to, že v sestavě funguje psodod. To dělá trochu problémy. Proto se psodod v Chotyně snaží co nejvíce tyto záležitosti sevcivovat s ostatními složkami armády. Jde o to, aby jejich příslušníci měli povědomí o tom, jak psodod se svým svěřencem funguje a jak je platný.

Na střelbu musí být zvyklí všichni psi centra. Je to jedna ze základních podmínek již při výběru. V tomto případě ale je podmínkou, aby pes zvládal i přímou střelbu psododa. Musí vedle něj klidně ležet a nesmí ho nikterak omezovat ani prozradit.

Tým zaměřený na slaňování dělá ale víc, než mu stanovuje zkušební řád pro výcvik psů. Je to určitý nadstandard, jejich psi musí být schopni pracovat za jakýchkoliv podmínek. Střelba, výbuchy, dým, velký hluk, oheň. Hlídkové psy připravují mimo jiné na vyhledávání osob v objektu. Je přitom úplně jedno, zda se jedná o jeskyni, dům či větší areál. Psi tam jdou dříve, než vojáci. Jde o to, aby se co nejvíce šetřili životy příslušníků týmu.

### Třicet kilogramů navíc

Psodod s takovýmto zaměřením samozřejmě nemůže mít strach z nasazení ve výškách. Proto, aby mohl slaňovat či provádět záchranné práce na laně existuje jediné omezení, a to je přezkoušení z tělesné přípravy nejhůře za 2. Ve skutečnosti je potřeba ale ještě něco navíc. A právě tomu každý z psododů týmu přizpůsobuje vlastní fyzickou přípravu. „Kromě batohu a zbraně jako ostatní vojáci máme navíc minimálně třicet kilogramů, které váží pes. A to živé váhy, která se nějakým způsobem pohybuje. Dobře vycvičení psi

si ale na výsadky zvyknou. Vnímají je jako naprosto přirozenou záležitost. V postrojích visí doslova jako pytel,“ upozorňuje rotmistr Marek Zugar. „Ne vždy je to ale

úplně bezproblémové. Před časem jsem musel slaňovat na Doupově v noci s nočním viděním. Navíc jsem měl batoh zavěšený dole pod nohama. Noční vidění přitom zkresluje, špatně se vám odhaduje, jak daleko je zem. Bylo to vysloveně na hraně.“

Podle četaře Tomáše Procházky není možné od psododa očekávat stejné nasazení jako od ostatních vojáků, a to i přesto, že je jejich výcvik totožný. Je třeba brát ohled na skutečnost, že psodod není v akci sám za sebe, ale má na starosti ještě psa. „V každém případě se ale snažíme být co nejvíce platní. Máme možnost procházet poměrně intenzivním výcvikem, a to včetně střelecké a taktické přípravy. Pokud se něco stane některému vojákovi z týmu, musíme být schopni ho zastoupit. Když se skupina dostane do problémů, nemůžeme jen pasivně přihlížet.“

Během nasazení je postaráno nejen o zdravotní stránku vojáků, ale i psů. Vojenský veterinární ústav Hlučín pravidelně pořádá základní kurz první pomoci psům. Ten může být na požádání i rozšířený. Některé jednotky mají vycvičené Combat Life Savery podle amerických předpisů. Tato příručka obsahuje i rozšířenou pomoc poskytovanou v případě zranění psům. Existují praktické zkušenosti z Afghánistánu, kdy americké jednotky měly postřeleného psa a poskytly mu maximální zdravotní péči včetně MEDEVACU. Pro Američany je pes součástí týmu a dokáží se o něho postarat na špičkové úrovni. Má stejnou prioritu ošetření jako v případě člověka. Také čeští vojenští kynologové a veterinární lékaři se snaží o podobný přístup.

### A fakta

**Rotmistr Marek Zugar se profesí psododa zabývá od svých patnácti let. V roce 2000 nastoupil k městské policii v Praze na pozici psododa. Po sedmi letech mu známý řekl, že u Centra vojenské kynologie v Chotyni jsou volná místa, zda by k nim nechtěl přejít. Najednou se mu otevřely nové možnosti. Do té doby měl zkušenosti jen se psy obraněři. V Chotyni měl možnost zabývat se nejen psy zaměřenými na pachové práce. Nakonec se stal i členem týmu vysazujícího psy do akcí slaňováním z vrtulníku. Jeho kolegou v tomto týmu je četař Tomáš Procházka. Práce se psy ho baví odmala. Sportovní kynologii dělal již v civilu. V roce 2002 nastoupil k průzkumnému praporu do Bechyně. Ten byl ale o rok později zrušen. Protože se psům věnoval již v civilu, tak přestoupil do Chotyně, kde bylo zrovna volné místo. Tomášovi tlučé srdce jen pro psy. Práce s nimi představuje nejen zaměstnání, ale i koníčka. Svým dvěma svěřencům věnuje i většinu volného času po pracovní době. Za tu dobu se mezi nimi vytvořilo velice silné pouto. Je to pro něho něco jako rodina.**

Text a foto: Vladimír Marek



Vojenský policista nadporučík Lukáš Kvapil se zúčastnil nejtěžšího závodu na světě, dálkové rallye Dakar v Jižní Americe

# Dřina, pot a slzy = Dakar



**Vojenský policista, motocyklista týmu Bigshock Racing a člen ASC DUKLA Praha nadporučík Lukáš Kvapil splnil svá předsevzetí a koncem května 2016 úspěšně absolvoval závod dakarské série Merzouga Rally. A právě to byla podmínka pro kvalifikaci na Rallye Dakar 2017.**



Závodníci si během prologu a pěti etap tohoto náročného závodu ověřili, kde se nacházejí hranice jejich možností. Trasa vedla v Maroku přes hory a pouště. Jezdci nocovali bez jakékoliv asistence přímo pod vrcholy pohoří Atlas. Tato soutěž byla ale především o písku v mnoha podobách. A to všechno při teplotách kolem padesáti stupňů.

## Profese vojenského policisty mu pomohla

„Bylo to náročné, ale jsem šťastný, že jsem vše zvládl. Získal jsem obrovské zkušenosti. Když chcete jet Dakar, tak to prostě nejde dát z voleje. Přišel jsem

v Maroku na spoustu detailů, které mi určitě pomohou na Dakaru. Zjistil jsem, co potřebuji přidat do výbavy motorky, jak ji dále upravit. Naučil jsem se, jak před závodem i během jízdy řešit stravu a pitný režim, ověřil jsem si, jak rozložit své síly. Současně jsem získal jistotu v práci s navigací a šzil jsem se s přístroji," popisoval po závodě Lukáš Kvapil. Netajil se přítomným, že jak během tohoto závodu, tak i při další přípravě a soutěžích využívá zkušenosti, které získal nejen v zahraničních misích během své vojenské profese.

Nadporučík Lukáš Kvapil slouží jako vojenský policista na Velitelství ochranné služby v Praze coby instruktor speciální přípravy. Ani to nebylo pro něho překážkou, ale spíš předpokladem, aby se dokázal kvalifikovat na nejtěžší dálkové rallye na světě Dakar 2017.

O Lukášovi Kvapilovi a jeho motocyklových ambicích jsme před více než rokem již psali. Přesto by bylo dobré připomenout jeho životní osudy.

Lukáš Kvapil má za sebou patnáct let služby v armádě. K motorkám se ale dostal mnohem dříve. Za říditka sportovního motocyklu se díky pochopení otce dostal již jako dítě. „Měl jsem sotva patnáct let a zaschlý inkoust na řídicíku, když jsem se proháněl na mistrovství České republiky v enduro soutěžích na KTM 50 EXC. Následoval postup do vyšších kubatur a juniorská reprezentace," vysvětluje.

## Život spojil s motorkou

Zpočátku ale motocyklový sport nebyl tím jediným, kterému se věnoval. Vystudoval sportovní gymnázium v Praze se zaměřením na judo. Nakonec ale přece jen zvítězily motorky. „Celý život mám spojený s říditky, tak volba mého povolání byla jasná. Když jsem jako voják základní služby u Hradní stráže viděl motocykly doprovázející prezidenta republiky, bylo mi jasné, že to je práce mých snů," zdůrazňuje nadporučík Kvapil.

V té době splňoval všechny předpoklady pro tuto práci, a tak nikoho ani nepřekvapilo, že ve výběrovém řízení uspěl. Dostal tehdy ten nejlepší výcvik a zajišťoval doprovod zahraničních delegací a prezidenta republiky. V rámci kariérního růstu později postoupil k ochranné službě Vojenské policie. Zde zajišťoval nejenom doprovod na motocyklu, ale i jízdu ve speciálních vozidlech a samotnou osobní ochranu. Během své služby měl možnost účastnit se i zahraničních misí. Konkrétně v roce 2004 působil v Iráku jako instruktor výcviku střelecké a taktické přípravy. O rok později se do této země vrátil jako součást týmu osobní ochrany. V roce 2011 pak sloužil v Afghánistánu v rámci zabezpečení osobní ochrany velitele kontingentu a zaměstnanců Ministerstva zahraničí České republiky.

Postupně si na Masarykově univerzitě v bakalářském oboru speciální edukace bezpečnostních složek doplnil vzdělání a v současné době spolupracuje s Vysokou školou tělesné výchovy a sportu Palestra v Praze-Hostavích. Ta mu poskytuje doslova studnici znalostí k přípravě. Prošel i celou řadou zajímavých kurzů. V německém Hechlingenu absolvoval výuku v ovládní motocyklů BMW a na okruzích v Brně a Mostě řešení krizových situací ve vysokých rychlostech. Ve francouzském Miramasu pak zvládnutí techniky jízdy s pancéřovými vozidly BMW. V Rakousku si udělal kurz zbrojře na pistole Glock. Prošel kurzem osobní ochrany jednotlivce v týmu British Defense. Takto získané zkušenosti předává dál jako instruktor v rámci kurzů Vojenské policie.



## A fakta

**Dakar je každoroční závod off-road vozidel a motocyklů. Soutěž je organizována A.S.O. – Amaury Sport Organisation. I když oficiální název zní Rallye, jedná se spíš o vytrvalostní závod v terénu, kde se více používají upravené terénní speciály než klasické soutěžní vozy známé ze závodů rallye. Většina měřených úseků vede těžkým terénem. Převážně se sestávají z průjezdů písčnými dunami, blátem, travnatými pláněmi a skalních úseků. Délka etap se pohybuje od několika desítek kilometrů do stovek kilometrů denně. Závod byl poprvé odstartován roku 1979. Původně vedl z francouzské Paříže do Dakaru v Senegalu, s přerušením při převozu přes Středozemní moře. Politická situace a další faktory však způsobily, že se trasa včetně startu a cíle časem změnila. Počínaje rokem 2009 se soutěž přesunula do Jižní Ameriky, konkrétně do Argentiny a Chile. V roce 2012 se k těmto zemím přidružilo ještě Peru.**

## Osudové extrémní enduro

V roce 2013 využil nadporučík Kvapil možnosti účastnit se nejextrémnějšího enduro závodu – Erzberg rodea v Rakousku. Právě zde se dostal do hledáčku spolujeditele předního dakarského týmu Bigshock Racing, který mu nabídl spolupráci. Jejím vyvrcholením, v případě, že všechno půjde dle jejich představ, je účast na nejobtížnějším a nejneuročnejším závodě na světě – Dakaru. Lukáš Kvapil nezaváhal ani vteřinu. Bylo mu jasné, že může prožít svůj dřívější sen naplno jako realitu. Manažer Pavel Kubíček mu v té době řekl: „Můžu ti slíbit jen jedno, a to je dřina, pot a slzy.“

„Tehdy jsem se rozhodl, že udělám vše pro to, abych se co nejlépe připravil na reprezentaci Vojenské policie a resortu obrany v písčných dunách Jižní Ameriky. Rád bych v této souvislosti poděkoval velení Vojenské policie, které mi v rámci programu přípravy poskytuje ty nejlepší podmínky nejenom k výkonu služební činnosti, ale i ke sportovní přípravě na motocyklové závody. Zároveň bych rád jako člen sportovního klubu ASC DUKLA Praha navázal na tradici našich nejlepších jezdců, kteří dosahovali vynikajících výsledků v motocyklovém sportu," uvedl Lukáš Kvapil.

„Dakar je pro mne splnění snu. Začínal jsem u endura, ale už jako malý jsem o tom přemýšlel. Doma jsem měl velký plakát z roku 1986, kdy naši jeli tuto soutěž s kamionem," vzpomíná závodník. „Musím se ale přiznat, že nevím, co přesně mě v etapách nejtěžšího závodu na světě čeká. Během roční intenzivní přípravy jsem se snažil připravit na všechny situace, ale vlastní zkušenost ze závodu je nenahraditelná. Je to můj první start a mým osobním vítězstvím je postavit se na startovní rampu a tím nejlepším výsledkem je dojet do cíle v Buenos Aires. Samozřejmě, že moje srdce závodníka má skryté ambice. A to umístění v první padesátce. Pomocí mi měl nový motocykl Yamaha, který mi byl speciálním úpravcem na míru sestaven. Je to nejlepší dárek, jaký jsem mohl dostat. Je o třicet kilogramů lehčí než můj dosavadní speciál a o třicet koní výkonnější.“

S tímto strojem také Lukáš Kvapil 27. prosince 2016 odcestoval na jihoamerický kontinent a o šest dní později se postavil na startovní čáru Dakaru.

**Text: Vladimír Marek,  
foto: archiv Lukáše Kvapila**



Představujeme vojenské profese



# Spojař

**Bez spojení není velení. Okřídlená fráze, jejíž důsledky by ovšem při jejím naplnění vedly ke katastrofě. Spojari zajišťují technické spojení mezi velením a vojskem nebo mezi jednotlivými velitelstvími v dané lokalitě. Jsou to takové štitky v armádě. Jednou z nich je i četař Petr Chlíbek, velitel stanice rádiového družstva hlavního místa velení 4. brigády rychlého nasazení, a to už téměř osm let.**

Nejlepší spojaři jsou prý elektrotechnici. To potvrzuje i dvačtyřicetiletý četař Petr Chlíbek. Do české armády vstupoval už s praxí v oboru, ale lákalo ho vyzkoušet si něco jiného, a jak sám přiznává, trochu vojenského adrenalinu v krvi chlapovi nikdy nezaškodí.

## Od telefonní ústředny k radiostanici

„Jsem vyučený elektrotechnik pro strojová zařízení a v civilu jsem dělal servisáka přes telefonní ústředny,“ říká četař Chlíbek. „Chtěl jsem si vyzkoušet svůj obor v jiném prostředí a armáda mi přišla jako skvělá výzva. Prošel jsem klasickým náborovým místem, čekala mě zdravotní prohlídka, psychologické testy. Všim jsem prošel a už u náboru se zajímali o mou dosavadní praxi a také o to, zda bych chtěl pracovat ve svém oboru. Nabídlí mi pak rovnou funkci spojaře a dostal jsem i nabídku přímo na umístění

ke 4. brigádě rychlého nasazení. Který chlap by řekl, že ne? Letos budu u brigády desátým rokem a vůbec svého rozhodnutí nelituji.“

## Rok na „rozkoukání“

Když si vzpomene na své začátky, nebylo to vůbec lehké. Vstupoval do prostředí, které neznal. „Nedokázal jsem si úplně představit, co všechno ta práce obnáší. Ale byl jsem zároveň zvědavý, co mě čeká,“ usmívá se. „Jako první byl samozřejmě kurz morseovky, to je pro spojaře základ. V té se jede pořádkem. A jako další a daleko náročnější bylo seznámení se s technikou, s radiostanicemi. Předtím jsem pracoval na telekomunikacích, tady mě čekaly radiostanice, tedy diametrálně odlišná práce.“

Kolegové spojaři ho zasvětili do výkonů a parametrů stanice, musel projít mnoha kurzy. „Starší a hlavně zkušenější kolegové mi v začátku hodně pomohli.

Snažili se, abych se to naučil co nejrychleji a mohl fungovat s týmem,“ vzpomíná Petr Chlíbek. „Do roka by měl člověk pochopit všechny souvislosti a orientovat se v daném prostředí.“

## První na místě, poslední domů

Úkolem spojařů je zajistit spojení na všech úrovních velení se všemi jednotkami Armády České republiky na našem území. Spojení musí fungovat ještě před příjezdem prvního vojáka. Na cvičení přijíždějí obvykle tři vozidla Landrover R7. Ta zajišťují spojení. Posádku tvoří vždy řidič, operátor a velitel stanice. Jedna stanice zajišťuje logistiku, další je pro průzkum a třetí je určena pro velení. Armáda ke spojení používá KV (krátké vlny) stanice a VKV (velmi krátké vlny) stanice. Četař Chlíbek jako velitel stanice, která se využívá k zajištění spojení v polních podmínkách, dorazí vždy mezi prvními.

Před každým cvičením je nutné zkontrolovat veškerou techniku. Ta musí být ve stoprocentním stavu. Kontrolují se všechny antény, všechny radiostanice, všechny stožáry. „Po příjezdu nejprve zajistíme místo velení a zabudujeme do toho spojovací prvky,“ vysvětluje velitel rádiového družstva. „Postavíme stožáry, antény. Když začnou najíždět vojáci, spojení už musí fungovat. To pak udržujeme po celou dobu cvičení, zajišťujeme komunikaci mezi jednotlivými prapory, které



# POZOR, NEPŘÍTEL NASLOUCHÁ

jsou na různých místech v prostoru. Balíme pak mezi posledními. Jakmile odjede velení, začínáme sklízet naše vybavení a bouráme, co jsme vybudovali.“

## Spojaři „jedou“ neustále

Ne každý den je ovšem cvičení. Spojáři „brnky“ fungují při normálním provozu na své základně v Žatci. „To pak jsou klasické nácivky,“ pokračuje Petr Chlíbek. „Ráno po nástupu se jde do garáží pro techniku a s tou se vyrazí do terénu. Staví se stožáry, posadí se antény, zapnou se radiostanice, vypíše se dokumentace a určí se čas, dokdy se zahájí provoz. Technika je stále v provozu a běží.“

Spojaři tak drží v pohotovosti síť, kdyby došlo k nějaké mimořádné události. Spojení se v takovém případě děje vždy jen po zabezpečené armádní síti. Ve výcvikových prostorech není signál a úkolem spojařů je i tak zajistit spojení úplně všude v daném prostoru. „V boji se klasické telefonní spojení nepoužívá,“ vysvětluje četař Petr Chlíbek. „A my musíme zajistit, aby se žádný narušitel do našeho spojení nenaboural, síť musí být z naší strany stoprocentně zabezpečená. Proto se vždy na začátku cvičení kontrolují všichni účastníci.“

Doménou spojařů je rychlost a přesnost. Jejich úkolem není jen zajistit bezpečné spojení, ale musí ho zajistit bezchybně i přesto, že je tlačí čas. Ten musí

mít všichni srovnaný na vteřinu stejně. Pro spojaře je to červená kontrolka, po jejímž rozsvícení spojení musí fungovat. Za každých okolností!

## Morseovka – základ všeho

Jak už bylo řečeno, samozřejmou nutností je znalost morseovky. „Pokud její znalost není dokonalá, tak je to problém, který se táhne dál,“ konstatuje spojař. „Je to pro nás abeceda komunikace. Má také nejvyšší pokrytí a je to zároveň nejosvědčenější způsob zajištění spojení.“

Proto je nutné téměř denně čárky a tečky drilovat. „Morseovka je náročná na soustředění. Člověk to má naposlouchané, ale neustále si to musí oživovat a opakovat. Musí trénovat. Pokud by to nedělal, ztrácí rychlost v chytání. Na učebně se pustí zařízení, začíná se například s dvěma prvními písmeny, a ta se pouští stále dokola, naposlouchá se to a postupně se přidávají písmena další. Tužka, papír a jede se. Do blanketu zpráv pak zapisujeme znaky, které slyšíme.“

## Stereotyp nehrozí

Na profesi četaře Petra Chlíbka baví i to, že každý den dělá něco jiného. „Není tu žádný stereotyp a zároveň máme možnost, a je to vlastně nutnost, sledovat

vývoj techniky a jaké trendy používají ostatní armády,“ říká spojař a pokračuje: „Na mezinárodním cvičení jsem ještě nebyl, zajišťoval jsem vždy spojení jen na našem území, ale výbornou spolupráci máme s našimi slovenskými kolegy. Důležité je vytvoření společného týmu. Učíme se tak fungovat v rámci aliančních jednotek pro případné nasazení v zahraničí. Musíme mít sladěné postupy pro případ kooperace i s ostatními aliančními jednotkami.“

## Umění pracovat pod tlakem

„Adrenalinu si užijeme i proto, že často pracujeme pod tlakem, kdy spojení musí na vteřinu klapnout,“ usmívá se velitel radiostanice. „Zkratka nesmíme udělat chybu a jedeme precizně, kvalitně a rychle. Při cvičení se pak jede non-stop. V těchto případech se střídáme po osmi hodinách.“ Práce spojařů je sice psychicky náročná, ale zároveň zajímavá. „Práce vás musí bavit, to je základní předpoklad,“ vzkazuje četař Petr Chlíbek případným zájemcům o tuto profesi. „Musí se však také počítat i s klasickým vojenským výcvikem. Ale každý den je opravdu jiný a s nudou se tu nesetkáte.“

Text a foto: Jana Deckerová

